

[Forsvarsministeren]

Christiania, så at den kunne være afsluttet senest den 1. april 1976.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de foranstaltninger, der af forsvarsministeriet – som er ejer af arealet – blev truffet med henblik på efterlevelse af folketingets beslutning af 10. april 1975, men blot henvise til den tidligere forsvarsminister Orla Møllers redegørelse her i tinget den 19. februar 1976. Heraf fremgår bl. a., at Christianias beboere ikke på daværende tidspunkt var indstillet på at forlade området. Da beboerne heller ikke den 1. april 1976 havde truffet foranstaltninger til en frivillig rømning af arealerne, anmodede forsvarsministeriet ved kammeradvokaten samme dag fogden om at gennemføre en fogedforretning med henblik på udsættelse af beboerne.

Ved kendelsen af 11. juni 1976 nægtede Københavns byrets fogedafdeling imidlertid at fremme forsvarsministeriets begæring om udsættelse, og afgørelsen blev derfor indanket for østre landsret og her inddraget i den sag, der af Christianias beboere var anlagt mod forsvarsministeriet.

Ved landsrettens dom af 10. februar 1977 blev beboerne tilpligtet uden varsel at rømme samtlige arealer og bygninger inden for fristadens område. Endvidere ændredes fogedafdelingens kendelse derhen, at forsvarsministeriets begæring om umiddelbar fogedforretning til udsættelse af samtlige beboere inden for fristadens område blev taget til følge.

Denne dom er den 2. februar i år stadfæstet af højesteret. Fristen for frivilligt at efterkomme dommen er 14 dage fra domsafsigelsen. Såfremt beboerne ikke inden denne frist frivilligt har rømmet området, åbner højesterets dom således vejen for at gennemføre en fogedforretning.

Det må være op til regering og folketing at afgøre, om denne ret skal udnyttes, eller om andre hensyn, som ligger uden for domstolens kompetence, kan føre til et andet resultat. Denne opfattelse finder også støtte i højesterets præmisser.

Regeringen har på denne baggrund indgående overvejet, om det alt taget i betragtning vil være rimeligt på nuværende tidspunkt at lade gennemføre en tvangsmæssig rømning af arealet på grundlag af højesterets dom. Når der efter regeringens opfattelse er grund til i den foreliggende situation nøje at overveje dette spørgsmål, skyldes det naturligvis i

første række det forhold, at det ikke foreløbig vil være muligt at bruge hele området til andet formål, og at en eventuel rømning med andre ord blot vil indebære, at der skal henligge ubenyttede arealer i nogle år. Dette skyldes navnlig, at planlægningen med hensyn til den fremtidige anvendelse har taget længere tid end oprindeligt forventet. Jeg kan herom meddele følgende oplysninger:

Den 12. januar 1977 godkendte planstyrelsen Københavns kommunes forslag til byplanvedtægt for Christianiaområdet. Styrelsens godkendelse blev i foråret 1977 påklaget til miljøministeren bl. a. af Christianias beboere, og klagen har siden været under behandling i planstyrelsen og miljøministeriet.

Jeg er imidlertid bekendt med, at miljøministeren er enig med Københavns kommune i, at bebyggelsen forudsætter en lokalplan. Planlægningsfasen vil herefter efter det for mig oplyste tidligst kunne være afsluttet ved årsskiftet 1978–79. Fra det tidspunkt, hvor de planlægningsmæssige forhold omkring områdets benyttelse er afklaret, vil der efter de sagkyndiges opfattelse normalt gå ca. 2 år, inden byggeri på grunden kan påbegyndes. Med andre ord må det antages, at der vil forløbe 2–3 år, inden et nybyggeri kan påbegyndes.

Under de foreliggende omstændigheder er det regeringens opfattelse, at man bør lade den hidtidige benyttelse af området fortsætte, indtil en godkendt lokalplan kan iværksættes. En forudsætning for en sådan midlertidig forlængelse af den nuværende benyttelse må dog efter regeringens opfattelse være, at der foretages en lovliggørelse af forholdene i området.

Som bekendt har Københavns kommune gennem årene gentagne gange stillet krav om, at de bygnings-, brand- og sundhedsmæssige forhold på området bringes i orden, og magistraten har senest den 14. september 1976 gendraget sit påbud om lovliggørelse omfattende samtlige bygninger på området.

Det vil derfor være nødvendigt, at der gennemføres en række foranstaltninger i tilknytning til gældende lovgivning på dette område. Der kan være tale om opnåelse af hel eller delvis dispensation fra visse krav. Dispensationer kan dog selvsagt ikke meddeles for kendetligt uforsvarlige forhold, og der kan derfor blive tale om at foretage sanering og nedrivning af nogle bygninger og gen-